

ת"פ 28798/01/18 - מדינת ישראל נגד בנימין ברשישת, עופר סלע

בית משפט השלום בפתח תקווה

23 ספטמבר
2020

ת"פ 28798-01-18 מדינת ישראל נ' ברשישת ואח'

לפני כבוד השופט מרב גרינברג
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. בנימין ברשישת
2. עופר סלע

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי גוהר - פרקליטות

הנאשם 1 ובא כוחו עו"ד עמוסי ועו"ד יפעת כהן

הנאשם 2 ובא כוחו עו"ד קונפורטי

גזר דין

מתירה פרסום גזר הדין

בשנת 2014 הקימו הנאשמים מיזם עסקי, אתר ריאליטי חדשני, דרכו ניתן לצפות בשידור חי באמצעות מצלמות, בנעשה בביתן של משפחות ישראליות שונות. המיזם, שהחל בצילום זוגות ומשפחות בגבולות החוק, הדרדר, עבור בצע כסף, להפעלת אתר פורנוגרפיה בהשתתפות קטינים בני משפחה. השידורים כללו אקטים מיניים בין קטינים ומעשי פגיעה מינית וגילוי עריות. הנאשמים לא הסתפקו בכך, הם ערכו התכנים לסרטונים, יצרו לקטים והעלו אותם למכירה באתר. פעילותם הופסקה רק לאחר מעצרם.

עיקרי כתב האישום וההליכים בתיק

1. הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון, פרי הליך גישור ממושר, בכתב אישום מתוקן בעבירות הבאות: **פרסום תועבה ובו דמותו של קטין** - עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (שתי עבירות), **שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה** - עבירה לפי סעיף 214(ב1) לחוק, **פגיעה בפרטיות** - עבירה לפי סעיף 2(11) וסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981. נאשם 1 הורשע גם בעבירה של **הטרדה מינית והתנכלות** - עבירה לפי סעיף 3(א)(5) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

המדובר בכתב אישום חמור וחריג בנסיבותיו, ונוכח כך קמה חשיבות לפירוט עובדותיו:

2. על פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, החל ממועד שאינו מאוחר מחודש יולי 2014 ועד למועד מעצרו, 21.12.17, הקימו הנאשמים והפעילו מיזם עסקי שכלל אתר אינטרנט נגיש לציבור, דרכו ניתן לצפות בשידור חי באמצעות מצלמות המותקנות, בנעשה בביתן של משפחות ישראליות שונות. האתר עוצב ע"י הנאשמים כך שיכלול, בין היתר תוכן מיני מפורש או משתמע הכולל תמונות של דיירות הבתים בעירום; תמונות של דיירי הבתים מקיימים יחסי מין, בעת עשיית צרכים, במקלחת, והסרטונים כללו גם כיתובים שנכתבו ע"י הנאשמים ורימוז על תוכן החומר באתר.

הנאשמים הציעו לגולשים לרכוש מנויים לתכנים שונים באתר, צפייה בכל תכני האתר, צפייה בכל המצלמות המשדרות, לרבות חדרי השינה של הקטינים וחדר המקלחת, צפיית וידאו VOD והורדת תמונות של חלק מדיירי הבית. המנוי הוצע לתקופות זמן קצובות (מנוי ליומיים, שבוע או מנוי חודשי) בעבור תשלום. עוד הציעו לגולשים מזדמנים באתר, צפייה ישירה בחינם לפרק זמן מוגבל ולמצלמה מסוימת. במהלך תקופת ההפעלה, מכרו הנאשמים מעל 6,900 מנויים בסכום כולל של לפחות \$140,000.

במסגרת הפעלת המיזם, נהגו הנאשמים לקבל החלטות בצוותא וחילקו ביניהם את העבודה כך שנאשם 1 ניהל את הקשר השוטף מול המשפחות שתועדו באמצעות המצלמות המותקנות בביתן, לעיתים בסיוע נאשם 2 וכן נהג לצפות בתכנים המשודרים. נאשם 2 נהג לצפות בחומרים המצולמים ולהעתיק למחשבו תכנים שסבר שיהיה בהם עניין, בדגש על הקלטות של מצבים מיניים ואינטימיים.

לצורך איתור משפחות למיזם, חילקו הנאשמים עלוני פרסומת ברחבי העיר אילת, והציעו תשלום חודשי של עד 10,000 ₪ להתקנת מצלמות בביתן של משפחות בכפוף להסכמתן.

3. **פרטי האישום הראשון:** ביום 25.10.15 או בסמוך, בהמשך לפרסום, יצרו קשר עם הנאשמים בני הזוג א.נ. ו-י.נ. (להלן: "ההורים" או "הורי הקטינה"). הצדדים חתמו ביניהם הסכם לפי הנאשמים יתקינו מצלמות בבית ההורים שתשדרנה ברציפות המתרחש בביתם, וזאת בעבור תשלום חודשי קבוע. עוד הוסבר להורים, שלא ניתן לצפות בשידורים בתחומי המדינה וכי מדובר במיזם המלווה משפטית ע"י עורך דין שאישר את כל פרטי הפעילות. במסגרת ההסכם נכתב שעל ההורים ליידע את הקטינים ולהקפיד על מניעת חשיפתם בעירום. בהמשך לכך, הותקנו בבית ההורים מצלמות במטבח הבית, בחצר ובסלון, ובמועד מאוחר יותר, עובר לחודש ספטמבר 2017, הותקנו מצלמות נוספות גם במקלחת, בחדר הקטינה מ.נ. ילידת 2006 (בת 11 במועד הרלוונטי), ובחדרם של שני אחיה, ילידי

2003 (גיל 14), וזאת בעבור הבטחה לקבלת תוספת תשלום חודשי.

בהמשך, עקב התעניינות משתמשי האתר, הוסיפו הנאשמים מצלמות נוספות, בסה"כ 11 מצלמות נוספות, 3 מצלמות בחדר הקטינה מכוונות למיטתה, שתי מצלמות בחדר האחים, ומצלמות נוספות בחצר, במקלחת ובשירותים, בחדר השינה של ההורים, בסלון ובמטבח.

הנאשמים שצפו בשידורים באופן תדיר ועקבו אחר מספר הגולשים הצופים בשידור בזמן אמת, גילו עלייה משמעותית במספרם בעת שידור מצבים אינטימיים בבית ההורים, לרבות בעת כניסת הקטינה למקלחת. עוד קיבלו פניות והודעות מגולשים בדרישה לכלול תכנים מיניים מפורשים יותר של ילדי הבית, ובעיקר תכנים מיניים של הקטינה.

על רקע האמור, דרשו הנאשמים מההורים, מהקטינה והאחים להמצא בבית לפרקי זמן ארוכים יותר, ולכל הפחות מהשעה 18:00 מדי ערב. הנאשמים הדגישו, תוך שהם מודעים למצבם הכלכלי הרעוע של ההורים, כי כמות הצפיות אינה מספקת ואם אלו לא יספקו תוכן "מעניין" יותר, יאלצו להפסיק עימם את ההתקשרות. בהמשך לכך הותקנו המצלמות בבית ושודרו באתר פעילויות בעלות אופי מיני ואינטימי ובכללן כאלו שבוצעו ע"י הקטינה, האחים וקטינים נוספים שהתארחו בבית, והכל בידעת הנאשמים.

במעשיהם אלו פרסמו הנאשמים באתר פרסומי תועבה ובהם דמותם של קטינים, במספר רב של הזדמנויות, ולשם רווח כספי, לרבות: צילום הקטינים בעירום מלא או חלקי, בעת רחצה במקלחת ועשיית צרכים; צילומי הקטינה ואחד האחים בחדרם בעת מעשה אוננות, קיום יחסי מין מלאים בין אחד האחים לקטינה בת 15, מעשים מגונים של אחד האחים בקטינה ובחברתה בת גילה, מעשים מגונים של האח באמו בזמן שינה.

4. **במסגרת האישום השני, ובהמשך לאמור באישום הראשון, נהגו הנאשמים להקליט ולשמור חלקים מהשידור בבית ההורים אותם הגדירו כ"מעניינים", על פי רב תכנים אינטימיים ומיניים. לצורך כך רכשו ציוד מיוחד, הכולל כוננים חיצוניים, נהגו לתייג את הסרטונים ויצרו סרטים מתוך החומרים המשודרים הכוללים קטינים בעירום ובעת ביצוע אקטים מיניים. כך למשל ניתנו לסרטונים השמות הבאים: 'הקטינה מאוננת', 'הקטינה שותה חלב, נמרחת לכל כיוון ולא משאירה מקום לדמיון ויש גם אצבע לפה', 'ציצית+תחתונים של הקטינה', 'אבי הקטינה מאונן על אמה' ועוד.**

עוד מתוך הסרטים הנ"ל, ערכו כ-10 סרטים בעלי אופי מיני, בהם נחזים קטינים בעירום או במהלך אקט מיני והציעו אותם רק לגולשים מנויים. בין היתר, סרט בו הקטינה בעירום מלא בחדר המקלחת; הקטינה מבצעת פעילות הנחזית כאוננות, סרט אוסף ערוך ובו רואים את דיירי הבית ואורחיהם בעת עשיית צרכים בשירותים.

נוסף על כך, ביום 21.12.17 העלה נאשם 1 את סרט האוסף הערוך לאתר האינטרנט Vuier המשמש למכירת סרטונים מיניים לגולשים מכל רחבי העולם. בסמוך לכך, נעצרו הנאשמים ופעילות האתר הופסקה.

השתלשלות ההליכים בתיק

5. בתחילה כפרו הנאשמים במיוחס להם והתיק נקבע לשמיעת ראיות. בהמשך למספר דיונים ממושכים ובחינת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים, ביום 28.4.19, להסכמות דיוניות, לרבות תיקון כתב האישום לקולא. בהתאם להסכמות חזרו הנאשמים מכפירתם, הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו. באשר לנסיבות ביצוע העבירות הוסכם, כי הנאשמים לא פעלו לבדם, וכי היה שותף נוסף למיזם, שמימן את הפעלת האתר. עוד הוסכם, שנאשם 2 לא הרוויח מפעילות האתר או קיבל שכר במהלך כל שנות הפעילות, וכי מדובר בעבירות שבוצעו מתוך מניע כלכלי ולא על רקע סטייה מינית. הנאשמים הופנו לשירות המבחן ובהתאם לבקשת ההגנה, גם לממונה על עבודות השירות. המאשימה הצהירה מתחילת הדרך שעתירתה היא למאסר בפועל ממושך.

באשר להפניית הנאשמים להערכת מסוכנותם המינית, סברו ב"כ הנאשמים שנכח טיב המעשים והרקע לביצועם, הדבר אינו נחוץ. בהחלטת מיום 26.9.20, לאחר בחינת הוראות החוק ובהמשך להסכמות הצדדים להפנייתם לחוות דעת ממונה, דחיתי טענותיהם והנאשמים הופנו גם לבחינת מסוכנותם המינית. לאחר זו נמצאה נמוכה, הופנו, בהמשך להסכמות הצדדים, לחוות דעת ממונה ונמצאו כשירים (חו"ד מיום 7.1.20, 8.1.20).

ההליכים הטיפוליים והערכת מסוכנות

נאשם 1

6. כעולה מתסקירו, הנאשם כבן 47, נשוי ואב לשני ילדים. הנאשם עובד כמשווק דירות באינטרנט. שירות המבחן סקר בהרחבה נסיבות חייו (בשל צנעת הפרט לא ארחיב). עוד סיפר הנאשם שעבד בבניית אתר אינטרנט ועסק בהפקת סרטי פורנוגרפיה. בתקופת ניהול האתר סבלה משפחתו מלחצים כלכליים שיצרו מתיחות בקשר הזוגי. הנאשם תיאר התפתחות מינית תקינה ושלל משיכה מינית לקטניות. הנאשם הודה במיוחס לו, אך שירות המבחן הגדיר זאת כהודאה "פורמלית". לטענתו, לא הייתה לו מטרה להגיע לתכנים מיניים אלא לאפשר הצצה לחיי אחרים. רק בהמשך, עקב דרישות הגולשים, החלו להתמקד במשפחות. בשיא הפעילות שידרו מעשרה בתים, מהן חמש משפחות. באשר למשפחת הקטינה הסביר שמלכתחילה המשפחה משכה תשומת לב, בעיקר בשל מריבות בין ההורים לאחד האחים, שהתברר לו בהמשך שמטופל ע"י הרווחה. התקנת המצלמות הנוספות הייתה לדבריו בהסכמת ההורים, ובמקביל החליטו גם להקליט את התכנים ולהקים ספרייה וידאו. עוד לדבריו, הנאשם 2 הוא שצפה בתכנים המוקלטים, בחר את הקטעים המתאימים, קטלג אותם והעלה לספרייה. עוד סיפר שצפה בסרטון הקטינה בעת מעשה אוננות, חש הלם אך ראה בה אובייקט ודרך לרווח כספי. ליתר התכנים המיניים נחשף לדבריו רק במהלך החקירה. הנאשם סיפר שפוטר מעבודתו בעיתון מקומי, חש דחייה מהסביבה הקרובה אליו ומתמודד עם בעיות בריאות שונות. עוד פנה למרפאה בריאות הנפש בשל קשיים נפשיים אותם חווה.

באשר להערכת מסוכנותו וסיכויי לשיקום בחן שירות מבחן את קשייו ונסיבותיו מחד ומנגד התרשם שמתנהל באופן מניפולטיבי, מרוכז ברצונו להגיע להצלחה כלכלית ובמחירים האישיים שמשלם הוא ומשפחתו. עוד זיהו שלנאשם עניין

מוגבר בפעילות מינית, שבאה לידי ביטוי גם במציצנות. באשר לעבירה נוקט לשיטתם בגישה מצמצמת, ממזער מעשיו ושולל כוונה מינית, על כן לא נמצא מתאים לשילוב בהליך טיפולי ייעודי לעברייני מין. לצד זה, מוסיפים שמביע חרטה ובושה. הנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול.

7. בדיון שהתקיים ביום 26.9.20, על רקע הצורך להשלים הליך הפניית הנאשמים לממונה על עבודות השירות, מצאתי, חרף התנגדות המאשימה, להעתיק לבקשת ב"כ, ולהפנותו לתסקיר משלים. התסקיר המשלים (מיום 9.1.20) הציג התקדמות בתפיסת הנאשם את חומרת מעשיו, ואמפתיה כלפי הקטינה ובני משפחתה. עם זאת, עדיין התקשה להתייחס לחלקים המיניים שבמעשיו ולראות את החלקים הפוגעניים והנצלניים בהתנהלותו. עוד תאר מצוקה נפשית. הנאשם הביע נכונות נוספת להשתלב בטיפול ייעודי לעברייני מין, ומסר שבמקביל פנה לטיפול פרטי. שירות המבחן המליץ על דחיית הדיון לבחינת שילובו בהליך טיפולי ייעודי, וציין שמדובר בהליך ממושך, מחולק לשלבים, האורך כשנתיים.

8. בדיון שהתקיים ביום 16.1.20, כשבין לבין התקבלה הערכת מסוכנותו המינית של הנאשם שנקבעה כנמוכה, עתר ב"כ לדחייה בהמשך להמלצת שירות המבחן. המאשימה התנגדה, ולא סברה שיש מקום לשלבו בהליך טיפולי לעברייני מין, מאחר שאינו סובל מסטייה מינית ומדובר בעבירות שבוצעו על רקע כלכלי. עוד נטען, שהנאשם מטופל תקופה ממושכת והציג התקדמות דלה ואיטית. בהחלטתי, הגם שמצאתי את תסקירו שלילי, בעיקר על רקע הסכמת המאשימה לדחיית הדיון בעניינו של הנאשם האחר, מצאתי לאפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפולי, במתווה הבא:

"שירות המבחן ימשיך בהליך הטיפולי אך כפי שקבעתי אין נחיצות בשילוב הנאשמים בהליך טיפולי ממושך, ואף אינני סבורה כי נוכח טיבו של התיק ומסוכנותם הנמוכה של הנאשמים, יש מקום לשלבם בהליך טיפולי כה ממושך שאינו הולם כלל את נסיבות התיק המחייבים מתן משקל גם לשיקולי ענישה אחרים" (פרו, עמ' 37).

9. בתסקירו האחרון (מיום 4.5.20), המליץ שירות המבחן פעם נוספת על דחייה ארוכה. לשיטתו, הרקע לביצוע העבירות משולב, לנאשם צורך להוכיח עצמו במישור כלכלי לצד עיסוק מוגבר במין הבא לידי ביטוי במציצנות והפקת סרטי פורנוגרפיה. על רקע זה שולב בקבוצה לטיפול בפוגעים מינית אך פעילותה הופסקה מאז פרוץ תקופת הקורונה. שירות המבחן ממליץ להמשיך בניסיון הטיפולי לתקופה של כשנה, כשגם בשלב זה מתקשים להעריך יכולתו להיתרם מהליך טיפולי כלשהו. במידה שהמלצתם לא תתקבל, אין בידם לבוא בהמלצה טיפולית. בדיון מיום 7.5.20 עתרה ההגנה לדחיית הדיון, לטענת ב"כ הנאשם, קצב ההליך האיטי לא נבע מהתנהלות הנאשם אלא בשל מצב החירום. עוד סבור שעל בית המשפט לאפשר לנאשם להשלים ההליך הטיפולי עד קבלת המלצה סופית. בהחלטתי מצאתי שההליך הטיפולי מוצה ודחיתי הבקשה.

10. עוד התקבלה בעניינו של הנאשם הערכת מסוכנות מינית (מיום 18.11.19). כעולה ממנה התרשמה המעריכה מאדם אינטליגנטי, בעל עניין מוגבר במין, משתמש בעיוותי חשיבה רבים ואינו מחובר רגשית להשלכות מעשיו על הקורבנות. הנאשם מרוכז מאד בעצמו ובמחירים שמשלמת משפחתו. לגבי המיזם, הסביר שביקש לפרוץ כלכלית, היה נתון ללחץ מצד המשקיע באתר, אך לא היה מדובר בסרטי פורנו מובהקים. הנאשם הודה שהפגין

חולשה מול המשקיע, וכתוצאה מכך נפגעה קטינה ללא בגרות מינית. גם המעריכה סברה שנטל אחריות פורמלית בלבד וללא חיבור עמוק ורגשי. לסיכום, על רקע התנהלות תקינה, ניהול חיי זוגיות ומודעות להשלכות מעשיו, נקבעה רמת מסוכנותו המינית כנמוכה.

11. הנאשם טופל במשך חודשיים גם ע"י מטפל פרטי, ד"ר אבקסיס, בכיר לשעבר ברש"א ומטפל ייעודי מוסמך בעברייני מין. כעולה מחוות דעתו (נ/2, מיום 5.6.20), רב הפגישות התנהלו באופן מקוון. כשסוף חודש פברואר 20, הנאשם החל לעבוד והטיפול נפסק. עוד נסקרו קורות חייו של הנאשם, כשהמטפל סבור שהנאשם לא עיבד טראומות ילדות ומצוי במצב פוסט טראומטי. הנאשם התקשה להעמיק הטיפול, ובלטו אצלו מצבי ניתוק והדחקה. המטפל התרשם מנזקקות טיפולית לעיבוד טראומות ילדות לצד היבטים מיניים ותוקפניים באישיותו.

נאשם 2

12. הנאשם, כבן 47, נשוי ואב לשני ילדים, עובד כנהג מונית. הנאשם ניהל אורח חיים תקין ועבד כחוקר סמים במכס ובהמשך בתפקידי אבטחה. בנוגע לדפוסיו המיניים, שלל משיכה לקטניות וסטייה מינית. הנאשם הביע צער על מעשיו אך התקשה לקחת אחריות ולבחון בחירותיו במהלך הפעלת המיזם. שירות המבחן התרשם כי ממוקד בעיקר ברווחים הכספיים אותם היה אמור להפיק ונטה להרחיק עצמו מהמיוחס לו. לצד זה הביע אמפתיה אמיתית לפגיעה בקטינה ונכונות להשתלב בהליך טיפולי. שירות המבחן לא מצא את הנאשם מתאים לטיפול, בעיקר בשל נטילת אחריות חלקית וקושי להפיק תועלת מההליך. כמפורט לעיל, מצאתי להפנות גם נאשם זה לתסקיר משלים ואכן מהתסקירים הבאים (מיום 5.1.20, 5.5.20) ניכרה התקדמות טיפולית. הנאשם שולב בטיפול פרטני וקבוצתי לצד טיפול פרטי במסגרת "התחלה חדשה", לצורך הטיפול עבר להתגורר במרכז הארץ. עוד התרשמו שחלה התקדמות בהבנתו את הפסול במעשיו, ועיוות תפיסותיו. עוד מבין כי לאורך חייו פעל להשגת רווחה כלכלית גם על חשבון פגיעה באחרים. ממידע שהתקבל מגורמי הטיפול הפרטי עלה ששולב בטיפול קבוצתי לעברייני מין שלב א' ובטיפול פרטני החל מחודש ינואר השנה. אלו עמדו על שיתוף הפעולה, נטילת חלק פעיל בשיחות ופתיחות. שירות המבחן התרשם כי מגלה מוטיבציה טיפולית גבוהה ומגייס כוחות לשם הליך בדיקה עצמית סביב העבירה וכל מישורי חייו, וכי ניכר שההליך הטיפולי מהווה גורם מטלטל ומרתיע. לאור זאת, באו המלצה להעמידו תחת פיקוחם למשך שנתיים להשלמת ההליך הטיפולי לצד ענישה מוחשית בדמות עבודות שירות ופיצוי.

13. גם הערכתו המינית נקבעה כנמוכה. מחוות הדעת עולה התרשמות מנאשם בעל דימוי עצמי נמוך, הסובל מדפוס התנהגות של חוסר גבולות, קשיים בוויסות רגשי וריכוז עצמי בצרכיו, ללא בעיות בתחום המיני.

14. עוד הוגשה חוות דעת המטפלת, גב' מורן דוידאן, קרימינולוגית ועובדת סוציאלית בהכשרתה (ובהתייעצות עם הגב' דנה קייזר, קרימינולוגית) במסגרת המרכז "התחלה חדשה". מחוות הדעת (מיום 8.6.20) ומעדותה לפני (מיום 10.6.20) עולה שמתרשמת ממוטיבציה טיפולית גבוהה ונכונות אמיתית לטפל בבעיותיו. הטיפול הפרטני הביא להתקדמות בדפוסי חשיבתו וחקירת מאפייני האישיות שעמדו ברקע מעשיו. באשר למתווה הטיפול, הסבירה שהנאשם שולב תחילה, מחודש אוקטובר 19, בטיפול פרטני, והחל מחודש ינואר גם בהליך טיפולי ייעודי לעברייני מין המחולק לשלושה שלבים. בשלב הראשון שולב בקבוצה טיפולית שמטרתה להפחית רמת מסוכנות מינית, ולהוות

מערך תמיכה רגשי להתמודדות המטופלים עם קשיים שונים.

בנוסף, עמדה על הקשיים המשפחתיים השונים, אשתו המתמודדת עם מחלת סרטן והשפעת ההליך על בתו. המטפלת אישרה שהמניע למעשים הוא כלכלי, וכי הטיפול הקבוצתי מקנה לו כלים שאינם רק בתחום המיני. עוד סבורה, שנכח ההתקדמות הטיפולית והמחירים שמשלם, יש מקום להטיל עליו ענישה טיפולית ומוחשית שאינה מאסר.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני הצדדים לעונש נשמעו במשך מספר דיונים. המחלוקת בין הצדדים הייתה רחבה, כך שבעוד המאשימה עתרה לענישה מחמירה, עונשי מאסר ממושכים, בני 4 ו-5 שנות מאסר, ביקשו ב"כ הנאשמים להסתפק בענישה שיקומית בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות.

טיעוני המאשימה

15. ביום 10.6.20 נשמעו טיעוני המאשימה לעונש. בפתח הדיון ובהסכמת ההגנה הוצגו שלושה מהסרטונים המפורטים בכתב האישום (פרו', עמ' 48-50). ב"כ המאשימה, עו"ד גוהר, ממחלקת סייבר בפרקליטות המדינה, עמד על חומרת המעשים והיקפם. לדבריו המדובר במיזם אינטרנטי שבו צולמו מרחבים אינטימיים מובהקים בבתיים, וכי מראשיתו כלל תוכן מיני מובהק. לצד זה אישר, שנעשה בהסכמת הדיירים ואינו מהווה מעשה עבירה. עוד סקר את עובדות כתב האישום, ובעיקר לאחר שהתקבלו דרישות מהגולשים להעלאת תכנים מיניים בוטים יותר, וכשגילו הנאשמים "תרגולת מטילת ביצי זהב" בדמות הקטינה. עוד הדגיש כי מדובר בילדה שהייתה בת 11 בלבד, הפגיעה הקשה בה, והעובדה שעל אף מאמץ להורדת הסרטונים, קיימת סבירות שאלו זלגו לאתרי מין. לשיטתו, הנאשמים הפכו מעשים מיניים ותקיפות מיניות למשאב כלכלי, ניצלו את מצבם הכלכלי הקשה של ההורים, כך שאיימו עליהם בפסקת ההתקשרות ביודעם שמדובר במשפחה קשת יום. עוד הפנה לשיטתיות המעשים, יצירת הסרטונים, הפצתם ושימוש בקטינים כאובייקטים להפקת רווח כלכלי.

עו"ד גוהר הדגיש חריגות התיק, סבור שמדובר בנסיבות תקדימיות, מאחר שהנאשמים הם החוליה הראשונה ביצירת החומרים הפדופילים והפצתם. לדבריו, על פי רב, התיקים עוסקים בהפצה או החזקת חומרי תועבה שהוכנו ע"י אחרים ואילו במקרה שבפנינו, הנאשמים הם מחוללי העבירות, העורכים, המפרסמים והמפיצים. עוד מוסיף, שהנאשמים עשו שימוש חוזר בסרטונים ע"י הקלטתם, והפכו ראשונים בשרשרת של הפצת תכני תועבה שממשיכה להזין את תעשיית ניצול קטינים ברחבי העולם.

באשר לרקע לביצוע המעשים, נטען שהוכח כי נבע ממניעים כלכליים ולא בשל סטייה מינית. באשר לנאשם 1, סבורה המאשימה כי מהתסקירים עלתה תמונה של אדם מתוחכם ומניפולטיבי המתפרנס מניצול אחרים. עוד נטען שמדובר באדם המרוכז רק בעצמו ובמטרותיו, מתקשה לבחון מעשיו ושולל כוונה מינית. המאשימה אף הדגישה כי התנגדה מלכתחילה לשילובו בהליך טיפול מיני וכי אין מדובר במניע דומיננטי, גם אם סובל מקשיים בתחום זה. חיזוק לכך מוצא בחוות דעת להערכת מסוכנותו המינית, כשמסר תכנים שמטרתם להרשים את המעריכה, מזער מעשיו ולא ראה בסרטוני

הקטינה סרטי פורנו מובהקים. באשר לנאשם 2, נטען שבתחילה התקשה לקחת אחריות ולבחון מעשיו, ועשה שימוש ברצינות לזיהוי להמעיט מחומרת מעשיו והשלכותיהם. עוד מגלה התביעה ספקנות באשר להתקדמות הטיפול העולה מחוות הדעת הטיפולית, שכן גם בשלבים מתקדמים מצמצם אחריותו לאי מניעת המעשים ולא נוטל אחריות על מעשים אקטיביים.

באשר לעונש הראוי, עתרה המאשימה לעונשי מאסר כבדים וממושכים שיהיה בהם לגמול לנאשמים על מעשיהם, להרתיע ולהרתיע אחרים בביצוע מעשים דומים וכן להגן על קטינים שעלולים להיפגע בעתיד. המאשימה מבקשת להשית ענישה המוקיעה את התפיסה של שימוש בילדים רכים כמושא מיני וטרף קל בידי סוטים. עוד עמדה על המאבק שמדינת ישראל שותפה לו, באמצעות אמנות שונות, בשיתוף פעולה עם גורמים בינלאומיים והקמת מוקד להגנה על קטינים ברשת. באשר לפסיקה הנוהגת נטען שמדובר במקרה תקדימי אך ראוי לגזור גזירה שווה של החמרה ממקרי ניצול מיני אחרים, גם אם חמורים יותר. עוד מבקשים לתת משקל לפגיעה החמורה בפרטיות בני הבית ואורחיהם ולכך שהמעשים בוצעו למטרת רווח כספי. בכל הקשור לאישום הראשון מבקשים לקבוע מתחם ענישה שנע בין 18-36 חודשי מאסר, באשר לאישום השני, הנוגע לפרסום וייצור התוכן מבקשים לקבוע מתחם שנע בין 3-7 שנות מאסר. באשר לעבירה של הטרדה מינית בה הורשע נאשם 1, ונוגעת למכירת הסרטון ועריכתו, עותרים למתחם הנע בין 3-9 חודשי מאסר. עוד מבקשים לקבוע, כי חלקו של נאשם 1 היה דומיננטי יותר בשל הקשר הרציף עם המשפחות. לגבי עותרים לענישה במרכז המתחם, שלא תפחת מ-5 שנים. באשר לנאשם 2, נוכח עמדת שירות המבחן וחלקו, עותרים לענישה שלא תפחת מ-4 שנות מאסר, וזאת לצד ענישה נלווית ופיצוי לקטינה.

טיעוני ב"כ נאשם 1

16. ב"כ הנאשם, עו"ד יפעת כהן ועו"ד עמוסי, עשו ככל שניתן כדי ללמד סגוריה על מרשם (טיעוניהם לעונש, פרו', עמ' 63-75). לשיטתם נסיבות המעשים, הגם שאין להקל בהם ראש, אינן חמורות כפי שנטען ע"י המאשימה וקלות משמעותית ממקרי הפסיקה אליהם הפנתה. כך לא היה לנאשמים יד בייצור התועבה, הם לא באו במגע פיזי עם הקטינים, לא פנו אליהם ישירות ולא הדריכו או כיוונו את מעשיהם. עוד סבורים שמדובר במעשה שימוש בגופו של קטין ברף נמוך, שהתמצה בתיוג הסרטונים ועריכתם, כך גם רף הנמוך של המעשים המיניים. ההגנה לא חלקה על כך שהמעשים נשאו האישום השני חמורים יותר.

לדברי ההגנה, מדובר במיזם מסוג "האח הגדול" שהיה פעיל במשך שנים, ללא כל תקלות, הרווח הכלכלי שהופק ממנו לא היה גדול ורובו הועבר לאחר, שמימן את האתר. עוד סבורה שלמעשי הנאשמים לא קדם תכנון וניתן ללמוד מפרסום לגיטימי של עלונים, כי לא התכוונו לבצע מעשים הנוגדים את החוק. באשר להורי הקטינה, הם אלו שפנו לנאשמים, וההסכם איתם לווה משפטית ע"י עו"ד מטעם הנאשמים. באשר לאחר, נטען שמעורבותו לא נחקרה לעומק והנאשמים הופלו לרעה, על אף שהיו ידועים פרטיו. עוד סבורים שההורים כשלו והזניחו אחריותם כלפי ילדיהם, חובתם הייתה ליידעם ולמנוע חשיפתם. ההורים הם בעלי השליטה על המצלמות, אחראים למה שהתרחש בין חדרי הבית ולעמדתה, היה מקום להגיש נגדם כתב אישום חמור יותר.

באשר לנזק שנגרם, הודגש כי האתר פעל למנויים מחו"ל, הסרטים הערוכים נרכשו ע"י מספר מנויים מצומצם, ולאחר מעצרים, נסגר. עוד נטען שלא ניתן לזהות את הקטינים. באשר לקטינה, מבקשים שלא לקבל את תצהיר האפטרופה.

"עם כל האמפתיה לקטינה.. אף אחד לא יכול לאמוד ולהוכיח את הנזקים הקשים ככל שיהיו ואת הקשר הסיבתי אם אותם נזקים נגרמו מהאח, ההורים, מהנאשמים, מכל מי שלא יהיה" (פרו', עמ' 68). בהתייחסם להליך הטיפולי, סבורים שהוכח שהרקע לביצוע העבירות הן תחושות הדחייה וחוסר היציבות שחווה הנאשם במהלך ילדותו. על אף זאת, הנאשם היה נכון להשתלב בהליך טיפולי בתחום המיני. עוד הפנו לחוות דעת המטפל הפרטי, וביקשו ליתן משקל רב להמלצותיו. בנוסף, הפנו לנסיבותיו האישיות, לניהול אורח חיים תקין, למסמכים רפואיים, ולפגיעה הפיזית והנפשית בו מאז שחרורו ממעצר בתיק זה (נ/9) עוד ביקשו להתחשב במצבה של אשת הנאשם, כפי שעלה מעדותה ובמצב אם הנאשם (נ/10). כמו כן ביקשו ליתן משקל לכך ששיתף פעולה עם גורמי החקירה, ולכך שהביע חרטה, הבין שביצע מעשה חמור ונבזי, הכיר בנזק שנגרם לקטינה ומשפחתה ונכון לפצותה.

ב"כ הנאשם מבקשים שלא לאמץ עתירתה העונשית של המאשימה, לשיטתם זו אינה מידתית וסוטה ממדיניות הענישה. לצורך כך הוגש תרשים (נ/7) העורך השוואה בין המקרים שאליהם הפנתה המאשימה למקרה שלפנינו, והמסקנה המתבקשת היא שמדובר במקרים קשים וחמורים שלא ניתן להסתמך עליהם. עוד הוגשו סיכומי הפסיקה (נ/8). לטענתם, המאשימה, כבר בתחילת ההליך, טרם תוקן כתב האישום לקולא, עתרה לעונשים דומים ולא מצאה להתחשב בהודאת הנאשמים, חלופה הזמן, אי העדת העדים ובדרך הטיפולית שעברו. עוד סבורים שלא ניתן לגזור על נאשם זה עונש חמור יותר מאשר על שותפו, גם אם הורשע בביצוע עבירה נוספת. לסיום, התייחס עו"ד עמוסי להחלטת בית המשפט שלא לאפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפולי. לשיטתו, החלטה זו נוגדת את עקרון ההסתמכות וניתנה מטעמים שאינם בשליטתו של הנאשם.

17. ב"כ נאשם 2, עו"ד קונפורטי, אף הוא הפך כל אבן למען מרשו, עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן לענישה טיפולית ומתונה, וסבור שעתירתה העונשית של המאשימה מחמירה יתר על המידה. לשיטתו, המיזם שהקימו הנאשמים ביקש לענות על צורך רווח בחברה למציצנות, צורך שהביא ליצירת תוכניות ריאליטי המאפשרות לעקוב אחרי חיי אחרים, כשהכשל של הנאשמים הוא שאפשרו המשך הצילומים של פעילויות הקטינים בבית. הנאשם, שנשען גם על הליווי המשפטי נכשל בעצימת עיניים ולא הבין בשלבים הראשונים את חומרת מעשיו. עוד נטען, שאחריות ההורים, שהיו מודעים למיקום המצלמות ונתנו הסכמתם, אינה פחותה.

ב"כ הנאשם אינו חולק שנגרם נזק לקטינה אך סבור שמאחר שהאתר שידר לחו"ל יכול שהוא לא רב. בכל הקשור לעבירה של שימוש בגופו של קטין סבור שמדובר בנסיבות שאינן חמורות, אין מדובר במי ששלטו על ההתרחשויות, לא הייתה להם יד מכוונת, והעבירות לא בוצעו לצורך סיפוקם המיני. עוד נטען שחלקו קטן משל שותפו, לנאשם אין ידע טכנולוגי שאפשר הקמת המיזם, כל חלקו היה בצפייה ועריכת חומרים מצולמים. הנאשם, לדבריו, "נהנה ממצב קיים ולא יזם אותו" (פרו', עמ' 81).

עוד עמד על ההליך הטיפולי הממושך והמוצלח שעובר הנאשם, השינוי בדרכי חשיבתו והתובנה שבמהלך הזמן חלחלה בו ודרבנה אותו לטפל בעצמו. הנאשם החל בטיפול עם שחרורו, מדובר בטיפול פרטי שמומן על ידו וחייב אותו להעתיק מגוריו למרכז. לכך נוספו המשבר הכלכלי, העדר תעסוקה, אות הקלון שהודבקה לו ולמשפחתו באילת, גרמה למשבר משפחתי, אישי ונפשי, גם בקרב בני משפחתו, והביא לעקירת המשפחה מעיר מגוריהם. לדבריו, ענישת מאסר תמיט חורבן על משפחת הנאשם ותגרום נזק בלתי הפיך. הודגש שמדובר בנאשם נורמטיבי, שעבד באגף המכס (נ/7) והתנדב

ביחידת החילוץ באילת (נ/6).

באשר לעונש, סבור, כי המתחם המתאים הוא זה שנקבע בעניין טדי נס (ע"פ 2375/15 מדינת ישראל נ' טדי נס, 22.2.18) בגין עבירות אלו, נע בין שנה עד ארבע שנים, ומאפשר, נוכח עברו הנקי של הנאשם וההליך הטיפולי, לקבוע ענישה בעבודות שירות כרף תחתון או לחילופין לחרוג ממנו לצרכי שיקום.

ב"כ הנאשם מבקש שלא לקבל עמדת המאשימה שמדובר בנסיבות מעשים חריגות באופן קיצוני ולא לנצל המקרה כמקרה דוגמא, לצורך הרתעת הרבים. לדבריו, הנאשמים למדו והפיקו לקחים, התפתו בשטות אך אסור להפוך אותם שער לעזאזל. עוד מבקש הנאשם לפצות את הקטינה בתנאי שכספי הפיצוי יועברו ישירות אליה ולא להוריה.

18. עוד שמעתי את נשות הנאשמים. **אשת נאשם 1** סיפרה, שנשואה לנאשם 12 שנים ולהם שני ילדים. העדה סיפרה על הקשיים והמחירים ששילמה המשפחה עקב מעשיו, אנשים רבים ניתקו עימם קשר והמשפחה חוותה לחץ כלכלי ונפשי. עוד מסרה שתומכת בבעלה, שאחראי על פרנסת משפחתו ומשפחת הוריו. העדה שיתפה באשר למצבה שלה (נ/5- בשל צנעת הפרט, לא ארחיב בנושא) והתמיכה הבלתי מסוייגת שמקבלת מהנאשם. לדבריה, מאז הסתבכותו בתיק מביע חרטה רבה, מבחינה בייסורי מצפון ובשינוי מהותי שחל בהתנהלותו, לרבות לחץ, מתח וחרדה. העדה חוששת שענישת מאסר עלולה לפגוע בו ובמשפחה, וביקשה את התחשבות בית המשפט. כמו כן הוגשה מכתב מפי אחות נאשם 1 ששווה בחו"ל (נ/3) ומכתב שכתב אבי הנאשם (נ/4). שניהם מספרים על קורות חייו המורכבים והמשבר שחוו מאז נעצר בתיק זה.

אשת נאשם 2, אף היא שיתפה בפתיחות ובכנות בקשיי המשפחה והמשבר שעברה. העדה נשואה לנאשם מזה 18 שנים, מתארת אותו כאבא אוהב ואדם שנלחם תמיד לפרנסת המשפחה. כשהחל בפרויקט הייתה מעורה בו אך לא ציפתה שהדברים הסתבכו. מאז מעצרו הנאשם לא חזר לעצמו, המחירים שמשלמת כוללים הדרדרות בריאותית ומשבר נפשי קשה של בני המשפחה (פרו, עמ' 61- בשל צנעת הפרט, לא ארחיב). העדה עמדה מאחורי החלטת בעלה לעזוב למרכז לטיפול בעצמו, מאז מתגורר בבית הוריה (שאף הם נכחו ברב הדיונים). עוד עמדה על ההתנכלות הקשה מצד הסובבים אותם, קללות שהוטחו בילדים, רכילות ושמעות. העדה סבורה שהנאשם טעה אך מבקשת לגזור עליו עונש מתון.

דברי הנאשמים

19. נאשם 1 חזר והביע חרטה על מעשיו. עוד הסביר שמודע לפגיעה בילדיו והאנשים סביבו, מתבייש במעשיו וחש תחושות אשמה כבדות. הנאשם ביקש להודות לשירות המבחן ולגורמים נוספים שאפשרו לו לקבל כלים לטיפול בעצמו ומבקש שייגזר עליו עונש שיאפשר לו להמשיך לטפל במשפחתו.

נאשם 2, אף הוא נטל אחריות על מעשיו והביע עליהם צער וחרטה. הנאשם הסביר שבעקבות הטיפול שעובר, הבין שחי שקר מתוך רצון להרשים ולעשות כסף, וכיום מקבל כלים להתמודד עם מורכבות חייו. הנאשם הוסיף שמשפחתו מהווה עבורו מקור תמיכה, שיתף באשר למצוקה שחוהה המשפחה, ובעיקר בתו, וביקש שתנתן לו הזדמנות להתמקד

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

20. על ההליך שבפני חלים עקרונות הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק. ע"פ הוראות אלו, העיקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה שפירושו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ובמידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בדרכו של עקרון זה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך שהוא מתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבותיה הקונקרטיות של העבירה. בשלב הבא, לאחר שנקבע מתחם העונש, ובית המשפט לא מצא מקום לחרוג ממנו לקולא או לחומרא, נקבע העונש הראוי תוך התחשבות בנסיבות העושה.

21. נסיבות המעשים בגין הורשעו הנאשמים אכן חריגות וחמורות. צודקת המאשימה בכך שמדובר במקרה שאין קודם לו, ובמיזם ריאליטי, שהחל בצילום זוגות ומשפחות בגבולות החוק, והדרדר, לשם בצע כסף, להפעלת אתר פורנוגרפיה בהשתתפות קטינים.

מבלי לקבוע מסמרות בשאלות מוסר ואתיקה, מדובר במיזם שהוקם ע"י הנאשמים בצוותא, וביחד עם שותף מממן, עוד מחודש יולי 2014, באמצעות אתר אינטרנט דרכו ניתן היה לצפות בשידור חי ממצלמות שהותקנו בביתן של משפחות ישראליות שונות, ובהסכמתן. בניגוד לתמונה שניסתה לשוות ההגנה בטיעוניה, עוד מלכתחילה עוצב האתר באופן שכלל תוכן מיני הכולל תמונות הדיירים בעירום, בעת קיום יחסי מין או בסיטואציות אינטימיות אחרות. זו הייתה מטרת המיזם, וזו הסיבה שמתחילת הדרך הצליח למשוך אלפי מנויים לצפייה רציפה או חלקית בו. מטרת הנאשמים, מפעילי המיזם, הייתה להרוויח ולהרוויח יותר, וכידוע לכל, "סקס מוכר".

עוד מתחילת המיזם לא פנו הנאשמים לרווקים, אלא למשפחות. גם אם נזהרו והציבו גבולות באשר לצילום קטינים, ברי, שבאתרי הצילום מתגוררים קטינים, לא ירחק היום, והנאשמים לבדם, או בעזרת הצופים, יגלו "תרנגולת מטילת ביצי זהב"- בלשונה של ההגנה, בדמות קטינה צעירה, ויתפתו ללכת צעד אחד נוסף, מסוכן יותר, ולחצות את גבולות המותר.

22. הנאשמים פנו בפרסומים שונים למשפחות והציעו סכומי כסף נכבדים עבור צילום המתרחש בביתן. בדרך זו, אין זה מפתיע, שהצליחו לצוד משפחה קשת יום, שמצבה הכלכלי רעוע ומערער את שיקול דעת ההורים. אומר כבר עתה, שאין בדברים אלו כדי להוריד ולו פרומיל מאחריות ההורים. אלו יזמו הפניה לנאשמים בעקבות הפרסום, הסכימו להתקנת מצלמות ובהמשך להרחבת כיסוי המצלמות, כולל בחדר הקטינה, בחדר אחיה ובחדרי השירותים והמקלחת. בצדק טוענת ההגנה, כי במעשים אלו הסכימו ההורים לרמוס את פרטיות ילדיהם, ולחדירה בוטה למרחב האינטימי שלהם, והכל בשל בצע כסף.

23. אין בידי לקבל טענת ההגנה לאכיפה בררנית ואף לא ניתן להשוות בין ההשלכות השונות שהיו למעשים על ההורים

והנאשמים. גם אם כתב האישום כנגד ההורים אינו כולל עבירות של פרסום ושימוש בגופו של קטין (ת/1- ההורים הואשמו בעבירה של פגיעה בפרטיות ילדיהם) אקבל טענת המאשימה, כי האבחנה נעשתה על בסיס שיקולים ראייתיים, לא הובהרה הסכמת ההורים למעשי הנאשמים באישום השני וליצירת הסרטונים. לכך אוסיף תשלום מחירים כבדים ביותר עבור מעשיהם הנלוזים, שכללו הוצאת הקטינה ממשמורתם. נדמה שאין עונש כבד מזה.

24. חומרת מעשי ההורים עומדת בפני עצמה, אין בה כדי להפחית ממעשי הנאשמים. אדרבא, ניתן היה לצפות משני נאשמים נורמטיביים ובעלי משפחות, שיתנהלו ביתר אחריות וזהירות. מקום שהורים חלשים הזקוקים לכסף נכשלו בהגנה על ילדיהם, מצופה היה מהנאשמים, כבעלי המיזם, לעצור הכל ולשים גבול. אלא, שהפיתוי הכספי, הלחץ מצד המנויים והרצון לספק מבוקשם הכריעו את הכף, ומיד לאחר הסכמת ההורים, הותקנו בבית 11 מצלמות נוספות, ואלו קלטו, בין היתר, סיטואציות אינטימיות ומיניות במעורבות הקטינים וחבריהם שהתארחו בביתם.

25. לטענת ההגנה נסיבות המעשים שלפנינו אינן חמורות. עיון בטיעוניהם, בעיקר טיעוני ב"כ נאשם 1, מלמד שעשו כל מאמץ להרחיקו ממעורבות כלשהי בהכנת החומרים, כמו נתקלו באקראי בשידור שגרת יומה של משפחה שאינה מוכרת להם, ומצאו בתוצריו שלל רב. הנאשמים, לגרסתם, לא נטלו חלק בפעילות בבית ההורים, לא דרשו ולא כיוונו. זו קרתה מאליה, והם ניצלו אותה לטובתם. אין בידי לקבל דברים אלו, מדובר בטענות מיתממות החוטאות לאמת. אכן, הנאשמים לא יצרו את החומרים, לא ישבו על כסא הבמאי, לא כתבו את התסריט, ואף לא השתתפו בהתרחשויות, כפי שנעשה במקרים קשים אחרים, אך לא ניתן לומר שלא הייתה יד מכוונת:

מיקום המצלמות בחדר הקטינה בת ה-11, האחים בני ה-14, חדר השינה של ההורים, בחדרי מקלחת ושירותים, משמעותה אחת- קליטה ושידור התרחשויות אינטימיות.

ריבוי המצלמות, 11 במספר, שהותקנו בשתי פעימות (שתחילה הותקנו מספר מצלמות בחדרים השונים, ובהמשך בעקבות התעניינות המשתמשים באתר, הוספו מצלמות נוספות, בעיקר בחדרי הקטינים (אישום ראשון, סע' 13-14), שלוש בחדרה הצר של הקטינה, כולן מכוונות למיטתה ועוד שתיים בחדר האחים מכוונות למיטתם, משמעותו אחת- קליטה מלאה של כלל הסיטואציות, ובעיקר העברת מסר מפורש ומשתמע להורים ולקטינים, באשר לסוג הפעילות המצופה מהם.

דרישתם מההורים, מהקטינה והאחים להימצא בבית פרקי זמן ארוכים, ומשעות הערב המוקדמות, אף היא מעבירה מסר דומה-תהיו יותר, תעשו יותר.

ובעיקר, **הבטחתם לתוספת תשלום** והדגשים שהציגו להורים, כי כמות הצפיית באתר אינה מספקת וההתקשרות עימם תופסק, ככל שלא יספקו חומר "מעניין" יותר.

כל אלו, ביחד או לחוד, מלמדים שכדי להנחות ולכוון אופי הפעילות בבית ההורים אין צורך לכתוב תסריט, אף לא לביים את השחקנים ולהדריכם, די באזהרת ההורים, בדרישות נוכחות ובהתקנת המצלמות במרחבים

אינטימיים כדי שבני הבית יבינו היטב את רוח הדברים ומה נדרש מהם. המקרה שלפנינו הוא מקרה ביניים ייחודי. אכן, אין מדובר בהכנה או ייצור ישיר של חומרי התועבה אך בוודאי שלא בפרסום בנסיבות מקלות יותר, של חומרים קנויים שמקורם אינו ידוע למפרסמיהם.

26. ואכן, מיד לאחר שהמצלמות הנוספות הותקנו בבית ההורים בחודש ספטמבר 2017 ועד למעצרו של הנאשמים, בסוף חודש דצמבר 2017, הפך המתרחש בו לאטרקטיבי יותר, המצלמות הפיקו שלל רב, ובינו צילום הקטינה בעת אוננות, קיום יחסי מין בין קטינים, צילום בני הבית במקלחת, ובשירותים, בעירום חלקי או מלא, מעשים מגונים של האח בקטינה ובחברתה וכן באמו בעת שישנה. המדובר בסיטואציות מיניות מובהקות, פגיעות מיניות, גילוי עריות על גבול סטייה מינית. אין לדעת מה התרחש בבית קודם לכן, לטובת הנאשמים או לא, רק התקנת המצלמות בחדרי הבית היא שיצרה בו סביבה מעוותת ודרבנה את היושבים בו להתנהל באופן סוטה ופורץ גבולות כדי לספק את עניין הצופים ואת דרישות הנאשמים.

חומרה נוספת נמצא בצילום חברי הקטינים, שאין יודע אם היו מודעים לכך שצולמו, ובוודאי שלא התקבלה הסכמת הוריהם. עצם העובדה שמדובר בשידור רציף מחדרי הקטינים מלמד שהנאשמים לקחו בחשבון הגעת קטינים נוספים, ובוודאי לאחר שנחשפו לאקטים מיניים שבהם היו מעורבים. מעשים אלו פגעו פגיעה חמורה וקשה בפרטיות הקטינים הנוספים.

27. יש ליתן משקל נכבד גם לשפל המוסרי במעשי הנאשמים. כפי שעולה מכתב האישום, אין מדובר בסרטי פורנוגרפיה סטנדרטיים שבהם מכבד זוג המקיים יחסי מין אלא בסרטי פורנוגרפיים קטינים שמטרתם לספק את יצריות המעוותים של חלק מהצופים. האטימות שהפגינו הנאשמים כלפי אקטים מיניים שבוצעו בקטינה ללא הסכמתה, מקוממת.

במסגרת הטענות לעונש הוצגו, בהסכמת ההגנה, חלק קטן מאותם סרטונים (פרו', עמ' 49), הצפייה בהם קשה וכואבת. כך באחד מהם, אנו צופים בקטינה ילדה, עדיין לא נערה, גופה צנום ולא מפותח, רחוק מבשלות מינית, המוטרדת בשעת לילה, ע"י אחיה, נער בן 14, המנסה לגעת באיברים מוצנעים בגופה. הילדה אינה מסכימה, מבקשת בתחינה מאחיה שיעזוב אותה, אך זה ממשיך בשלו. אכן, אין מדובר בפגיעה מינית ברף גבוה, אך התמונה העולה מהמעשים מזעזעת לא פחות, והנאשמים הצופים בסרטונים המחללים את גופה, כבודה ופרטיותה של הקטינה, בביתה שלה, מעלימים עין, ממוקדים בתאוותם להפיק רווח כספי, עורכים הסרטון, עוד ביצת זהב, מתייגים אותו ומעלים אותו למכירה באתר.

28. פרטי האישום השני, שהולידו את הרשעת הנאשמים גם בעבירה של שימוש בגופם של קטינים לצורך פרסומי תועבה, קשים. על כך לא חולקת גם ההגנה אך סבורה שמדובר ברף נמוך של חומרה, מאחר שמעשיהם התמצו בתיוג החומר, קטלוגו ועריכתו, ושמוחמר הראיות עולה שנמכר למספר מצומצם של מנויים. הטענה אינה מקובלת עלי. ככל שהדבר נוגע לפסול המוסרי והערכי של מעשיהם, ברי שבשלב זה, שלנאשמים שליטה מלאה על תוכן החומרים ויד חופשית בעריכתו, לא נעשה על ידם דבר לצמצום הפגיעה בקטינים אלא להפך. הנאשמים איבדו את עכבותיהם המוסריות, ראו בסרטוני הפורנו בכיכוב הקטינים וחבריהם אוצר לסחור בו, ולפרסמו בדרכים מקוונות

שונות. לצורך הגדלת הרווח ממכירות הסרטונים רכשו ציוד נוסף, קטלגו הסרטונים, יצרו סרטים מתוך החומרים המשודרים הכוללים קטינים בעירום מלא או חלקי ובעת ביצוע אקטים מיניים והעניקו להם שמות בוטים לשיווקם ועידוד מכירתם. שמות הסרטונים כללו את שמם הפרטי של המופיעים בו, בצירוף תיאור מיני גס של מעשיהם (ראו הדוגמאות המפורטות בסעיף 3 לעובדות האישום השני).

הנאשמים לא הסתפקו בכך ויצרו ספריית 10 VOD סרטים בפלטפורמה שונה, בהם נחזים קטינים בעירום או במהלך אקט מיני, והציעו אותם למנויים. כך בין היתר, סרט בו נראית הקטינה בעירום מלא במקלחת, במהלך מעשה הנחזה כאוננות, מחליפה בגדים שחזה חשוף וסרט ערוך של בני הבית ואורחיהם עושים את שעושים בשירותים ובמקלחת.

נוסף על כך, כדי לסחוט פוטנציאל הרווח עד תום, הגדיל נאשם 1 עשות, וללא ידיעת הנאשם 2 או הסכמת ההורים, העלה לקט ממעשי בני הבית והאורחים בשירותים ובמקלחת, לאתר למכירת סרטי פורנו הפתוח לגולשים מכל העולם. בגין מעשה זה הורשע גם בעבירה של הטרדה מינית.

צירוף כלל הנסיבות מלמדנו שהתקנת המצלמות בחדרי הקטינים נועדה לצורך תיעוד מעשים מיניים ואינטימיים, זו הייתה מטרת הקמת המיזם ומוטו המיזם מאז הקמתו. מטרת הנאשמים היה למקסם רווחיהם מתוצרי השידורים, על כן לא בחלו בשידור חי של סיטואציות מיניות, בהמשך עשו שימוש בחומר הגלם כדי למכור אותו בפלטפורמות שונות, סרטונים, סרטים ערוכים ובאנרים לפרסום ומשיכת גולשי האתר לקנותו. הנאשמים אף היו ממשיכים בהתנהלותם זו, לולא נעצרו. העלאת אחד הסרטונים ע"י נאשם 1 לאתר vuier (שכלל הנראה מפוקח ע"י גופים בינלאומיים המטפלים בפשיעת מין ופדופיליה במרחב הסייבר), הייתה צעד אחד יותר מדי, שהביא למעצרו וסגירת המיזם.

29. ב"כ נאשם 2, כמו גם המאשימה, סבורים שחלקו של נאשם 1 גדול יותר, מאחר שעמד מאחורי הקמת המיזם, ומחזיק בידע המקצועי המתאים להפעילו, בעוד חלקו של נאשם 2 התמצה בצפייה בחומר ותיוגו. עוד נטען שתפקידו של נאשם 1 שהיה אמון על הקשר עם המשפחות דומיננטי יותר, הוא שעמד בחזית המיזם, בעוד נאשם 2 פעל בעיקר מאחורי הקלעים. גם אם יש טעם בדברים, אינני סבורה שיש בכוחם להפחית מחלקו של נאשם 2, השניים פעלו בצוותא תוך תכנון ובעבודה משותפת, לרבות חלוקת תפקידים. עם זאת נאשם 1 הורשע גם בעבירה של הטרדה מינית, במעשה זה היה כדי להרחיב תפוצת הסרטון מעבר למנויי האתר ופוטנציאל הנזק שלו רב.

30. המיזם האינטרנטי פעל זמן ממושך. לצורך הפעלתו נדרשו הנאשמים לאתר משפחות, לפקח על שידור רציף של הצילומים ולצפות בו, מחודש ספטמבר 2017 עסקו גם בעבודת יצירה ועריכה. אין מדובר במקור פרנסה צדדי שניתן להקדיש לו זמן מוגבל אלא בעבודה אינסופית והקדשת שעות מרובות לצפייה ובחינת החומרים. טענת ב"כ הנאשמים, שמדובר במעשה שטות, כשל רגעי, אינה מתיישבת עם עובדות כתב האישום.

31. מעשי הנאשמים פגעו פגיעה עוצמתית בשלומם הפיזי והנפשי של הקטינים, הגנה על פרטיותם וחירותם האישי והגנה עליהם מפני פגיעה מינית. האיסור על פרסום חומרי תועבה ובעיקר פורנוגרפיית קטינים נועד למנוע פגיעה

בכבודם של הקטינים, בשלומם הנפשי ופיזי, וניצולם כאובייקט מיני מושא לחומר פורנוגרפי לשם רווח כלכלי או סיפוק מיני.

ביסוד האיסורים על ייצור חומרי תועבה ובהם דמותו של קטין, עומדים ערכים מוגנים בעלי משקל ועצמאיים, אשר אינם מותנים כלל בסוגיית ההפצה. עמד על כך בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 1269/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.15), כאשר הבחין בין שלב יצירת חומרי התועבה, לבין שלב הפרסום, לעניין הנזקים שנגרמו ולערכים שנפגעו. בהמשך, דן בית המשפט העליון בשני סוגי הנזקים הכרוכים בהחזקת והפצת חומרי תועבה:

"האיסור על החזקת ופרסום חומרים פורנוגרפיים נועד למנוע שני נזקים: הנזק הראשון הנגרם מפרסום והחזקה של פורנוגרפיית ילדים הוא פגיעה בכבוד ילדים ובפרטיותם (ערך הכבוד ערך הפרטיות). נזק זה נוגע בראש ובראשונה לילדים שהם מושא החומר הפורנוגרפי עצמו. עוצמת הנזק וחומרתו, תלויים, כמובן, באופי הצילום, בנסיבות הפקתו ובתפוצה אליה הוא מגיע, אך בכל מקרה, פרטיותם וכבודם של הילדים המופיעים בחומרים מסוג זה נפגעים מעצם כלך שנעשה בצילומים אלה שימוש מיני. הנזק השני הוא פגיעה פיזית-מינית בילדים (ערך של שלמות הגוף והגנה על נפשם של ילדים"

ועוד ראו בהקשר דומה, דברי בית המשפט העליון, בע"פ 6690/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (10.3.08):

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקטין או בקטינה, דומה שאין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקורבן, ניצול התמימות, האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קורבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מחשיפת המעשים, צלקות נפשיות עמוקות הנחרטות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות- כל אלה הן מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות מין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של הקטינים, שלמות גופם, הינה אינטרס חברתי המוגן על ידי דיני העונשין, על העונש במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטניות ולהרחיק את הציבור מאלו שמהם נשקף הסיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם ולשלוח מסר מרתיע לעברייניו נון ולציבור העבריינים בכח".

באשר לפוטנציאל הפגיעה מפרסום חומרים ברשת האינטרנט, ראוי יהיה להפנות לדברי כב' השופט סולברג בע"פ 8603/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (4.8.19), בעניינו של נאשם שביצע מעשים מיניים קשים בבתו הקטינה ופרסמם, וללא ידיעתה:

"למרבה הצער, חומר שהופץ במרשתת, לרב אינו ניתן להגבלה ולמחיקה, בפרט בצינורות שבהם פעל המערער. אין להתעלם מן הסיכון שיצר המערער במעשיו, ושעודנו מרחף מעל ראשה של בתו"

ועוד ראו באותו עניין דברי כב' השופט ברק-ארז בע"פ 6703/13 כהן נ' מדינת ישראל:

"למרות שמעשה המערער אל מול קורבנותיו נעשה במרחב הווירטואלי הרי שהפגיעה והנזקים הנפשיים שנגרמו לאותן קורבנות צעירות היא ממשית ומציאותית. יתרה מכך, דווקא במרחב רשת האינטרנט פוטנציאל הנזק הוא חמור במיוחד נוכח קלות השכפול וההפצה".

32. האם הקטינים היו מודעים לצילומם ובהמשך לפרסום החומרים? במסגרת הפסיקה בתחום זה נדונה השאלה, האם יש לאבחן בין מקרים שבהם צילום הקורבנות נעשה בידיעתם, למקרים אחרים שבהם צולמו ללא ידיעתם, בחשאי, בשעת לילה או כשמדובר בקורבנות רכים בשנים. תשובת הפסיקה היא כי חוסר מודעות הקורבן לכך שצולם ולשימוש שנעשה בתמונותיו אינו מקהה מאופיו המגונה של המעשים. כך למשל בע"פ 1269/15 פלוגי נ' מדינת ישראל, שם נדון אב בגין עבירות מין שביצע בביתו הקטינה ללא ידיעתה ויצירת חומרי תועבה, נקבע כי "יצירת חומרי תועבה בכלל, ושל קטינות בפרט, גם ללא ידיעת הקורבנות, היא עבירה פוגענית המצדיקה ענישה מחמירה" (**שם**, סעי' 10).

כך או אחרת, אין חולק שהקטינים היו מודעים להתקנת המצלמות וצילומם הרציף, אמרנו כבר שהיה בכך כדי להשפיע לרעה על התנהלותם, ובכך אראה נסיבה מחמירה. לא הובהר דיו האם הבינו שתוצרי הצילום משודרים בשידור חי, עם זאת השימוש באותם תוצרים ועריכתם, לא היו בידיעת ההורים, ובוודאי לא בידיעת ילדיהם.

33. הרקע לביצוע העבירות - לא הייתה מחלוקת בין הצדדים שהעבירות בוצעו על רקע כלכלי, עיקר הוויכוח ביניהם ניטש סביב השאלה האם רקע זה מהווה נסיבה מחמירה כטענת המאשימה או שמא מקלה. אינני סבורה שיש מקום לקבוע מסמרות בעניין זה, מטרת פרסום חומרי תועבה היא לרוב כלכלית - סחר בתוצרי פגיעה מינית, קהל היעד - גולשים המוצאים הנאה וסיפוק בחומרי פורנוגרפיה ופדופיליה. יכול שהעומד מאחורי הפרסום הוא סוטה מין שעושה זאת גם לצרכי סיפוק מיני, ויכול שמניעיו באים דווקא ממקור של בצע כסף, תחכום ונכונות לנצל חולשות אחרים לצורך הגדלת רווח כספי. כך או אחרת, מדובר בעבירות שבוצעו למטרת סחר ולא "לצריכה עצמית", ולנתון זה יש ליתן משקל בהמשך הדרך, בעת בחינת האיזון הראוי בין שיקולי הענישה (ראו בעניין זה, תפ"ח(מח-ב"ש) 22534-08-17 מדינת ישראל נ' פלוגי, סעי' 93; סוגיה דומה עולה לעיתים בעניינם של נאשמים נורמטיביים המבצעים עבירות סחר או גידול סם על רקע כלכלי, עפ"ג (מח-ת"א) 42358-10-14 אדי עמר נ' מדינת ישראל).

34. הנזק שנגרם לקטינה ומשפחתה ופוטנציאל הנזק - גם בעניין זה הסכימו הצדדים - הנזק שנגרם לקטינה ולמשפחתה עצום. מעבר לפגיעה המינית עצמה, גילוי עריות במשפחה והנזק הקשה לפרטיות הקטינים, המשפחה עברה טלטלה עזה לאחר חשיפת האירועים, הקטינה הוצאה ממשמורת הוריה ומזה כשנתיים וחצי שוהה במסגרת חוץ-ביתית.

המאשימה הסתפקה בהצגת עיקרי דו"ח תפקודי, שנערך ע"י אפטרפא לדין מטעם הקטינה (ת/2 מיום 9.6.20). ההגנה סבורה שהמסמך אינו קביל, אין מדובר בהצהרת נפגעת, כמשמעותה בחוק (חוק זכויות נפגעי עבירה התשס"א-2001, סעי' 18; תקנות זכויות נפגעי עבירה, התשס"ב-2002, סעי' 18 קטין או חסר ישע- הוראות).

מיוחדות'), וזאת בעיקר משאינו כולל את הצהרת הקטינה או ב"כ אלא בסיכום של דו"ח תפקודי שהועבר לאפטרופא מגורמי הטיפול במסגרת בה שוהה. אין בידי לקבל טענה זו. מטרת ההצהרה היא ליתן לקטינה הזדמנות לשתף ולמסור מידע על כל פגיעה ונזק שנגרמו לה. במסמך נמסר מידע על קשיי תפקוד במישורי חייה השונים הקשורים בקשר הדוק לאירועים בתיק שלפנינו, עוד ניתן ללמוד שהקטינה נמצאת בתחילת דרכה השיקומית ואינה מצליחה להתמודד עם אירועי התיק, בוודאי שלא לשתף אחרים, ועל כן, בשלב מוקדם זה, ראוי שמטפליה ישמשו לה לפה. לגופם של דברים נלמד מהמסמך על מחירים אישיים קשים, משפחה שהתפרקה וצלילות נפשיות שילוו אותה במהלך כל חייה. לכך אוסיף את הנזק הכבד לאחי הקטינה ובני משפחתה. פוטנציאל הנזק אף הוא רב, כזכור הנאשמים חדלו ממעשיהם רק לאחר שנחשפה פעילותם ויותר מסביר להניח שהיו ממשיכים בה תקופה ארוכה, לולא נתפסו.

כעולה מטיעוני ב"כ הנאשמים, האתר נפתח רק למנויים מחו"ל, וזהות הקטינה ומשפחתה לא נחשפה. יש לקוות שכך הם פני הדברים אך לא לשגות באשליות. המרחב האינטרנטי פרוץ, אין לדעת זהותם של המנויים, ומה עשו בחומרים שבהם צפו או בסרטונים הערוכים שקנו. תכני אינטרנט גם אם מוסרים, אינם נמחקים וסיכון המשך הפצתם נותר רב.

35. על בסיס האמור מצאתי לקבוע כי נסיבות מעשי הנאשמים פגעו פגיעה ממשית וקשה בערכים המוגנים, ובעיקר בשלומם של הקטינים, בפרטיותם בכבודם ובכבוד משפחתם.

קביעת מתחם הענישה

36. מעיון בפסיקה בסוגיות דומות, ובפסקי הדין שהוגשו ע"י הצדדים, ניתן ללמוד שזו טרם עסקה במקרה הדומה בנסיבותיו למקרה שבפנינו. אמנם קיימת פסיקה רבה העוסקת בעבירות מין כנגד קטינים או בעבירות מין המבוצעות במרחב האינטרנטי והווירטואלי, אלא שברובה המדובר במעשי פגיעה מינית בקטינים במשפחה, על רקע סטייה מינית, חלק גדול מהנאשמים נטלו חלק בביצוע עבירות המין (ראו לעניין זה עניין טדי נס, ע"פ 8603/18 בעניין פלוני, ת"פ (שלום-ת"א) 54935-02-17 בעניין פלוני, ת"פ (שלום-פ"ת) 41427-04-19 בעניין ברק. אף לא אחד מהמקרים עסק בביצוע עבירות ממין דא במסגרת פעילות מיזם כלכלי, ולא מתוך מניע מיני.

עבירות מין נוספות המתבצעות במרחב הווירטואלי ונדונו בפסיקה, הן עבירות של החזקת ופרסום חומרי תועבה בדמות "פורנוגרפיית ילדים", אלא שאלו בדר"כ מקרים, שבהם אין מדובר במחזיק חומרים שיצר או במי שערך חומרים שנוצרו בזיקה למעשיו. כך לדוגמה ת"פ (שלום פ"ת) 4793-03-18 **מדינת ישראל נ' גדאמו**, רע"פ 3890/09 **מור נ' מדינת ישראל** (17.5.09).

37. המאשימה הייתה ערה לנתונים אלו, אך סבורה שיש להכביד עם הנאשמים נוכח צירוף הנסיבות הייחודי והצורך בהרתעתם והרתעת המבצעים בכח. על כן עתרה למתחם שנע בין 3-7 שנים ולהשית על הנאשמים עונש חמור כולל בן 5 ו-4 שנות מאסר בהתאמה. עוד ביקשה להפריד בין האישומים ולקבוע להם מתחם ענישה נפרד, כשביחס לאישום הראשון עותרת למאסר הנע בין 18-36 חודשי מאסר, ובאשר לאישום השני למתחם שנע בין שנתיים לשבע שנות מאסר. ההגנה, מצדה, ביקשה להתבסס על מתחם הענישה שנקבע בעניין טדי נס ונע בין שנה לארבע שנים, סבורה שנסיונות מעשיהם של הנאשמים קלות יותר ועל כן מבקשת להסתפק בעבודות שירות.

38. עתירת הצדדים לעונש כולל בגין שני האישומים מקובלת עלי. באשר לרמת הענישה, סעיף 214 לחוק קובע מספר חלופות:

"בתחתית המדרג ממוקמים המחזיקים בפרסומי תועבה של קטינים והצורכים אותם, כלומר משתמשי הקצה, אשר לא נטלו חלק ביצירת או בהפצת חומרי התועבה, ועונשם המרבי הנו שנת מאסר אחת, כאמור בסעיף 214(ב3). מעליהם מדורגים מפרסמי פרסום התועבה, כלומר מפיצי הפרסומים. דינו של מפרסם חומר תועבה, שאינו כולל דמויות קטינים, הנו 3 שנות מאסר (סעיף 214(א1)) ואילו דינו של מפרסם חומרי תועבה בהם מופיעים קטינים הנו 5 שנות מאסר (סעיף 214(ב)). בראש מדרג החומרה העונשי עומדים אלו העושים שימוש בגופם של קטינים לעשיית פרסום תועבה, כלומר יצרני חומרי התועבה, שדינם עד 7 שנות מאסר, כאמור בסעיף 214(ב1) לחוק" (ע"פ (מח-מרכז) 1161-01-20 **מדינת ישראל נ' קראווי**, 11.5.20, להלן: "עניין קרוואני")

באשר לעבירה של פרסום תועבה ובה דמותו של קטין לפי סעיף 214(ב) לחוק, נכון עשתה ההגנה משהפנתה למתחם שנקבע בעניין טדי נס.

בפסק דין זה נדון נאשם בעבירות מין ובעבירות של סחר בבני אדם ובאישומים נוספים בעבירות של שימוש בגופם של קטינים לעשיית פרסומי תועבה, החזקתם ופרסומם, ונגזר עליו עונש חמור בן 16 שנות מאסר. במסגרת ערעור המדינה, נדונה, בין היתר, הטענה, כי בית המשפט קמא לא ביצע הפרדה בין האירועים השונים ולא נתן ביטוי ענישתי בגזר דינו להרשעת הנאשם בעבירות פרסום והחזקה. בפסק דינו קיבל בית המשפט טענת המדינה, כי היה ראוי לפצל בין האירועים השונים, ולקבוע מתחמי ענישה נפרדים אך לא מצא לשנות מהתוצאה העונשית אליה הגיע בית המשפט המחוזי.

בכל הקשור למתחם הענישה בעבירות פרסום לפי סעיף 214(ב) לחוק והחזקה (סעיף 214 (ב3), סקר בית המשפט את הפסיקה הנוהגת וקבע כדלקמן:

"ניתן איפוא לסכם ולקבוע כי מתחם הענישה בגין עבירות ההחזקה והפרסום שביצע המערער באישומים השני והשלישי בין חומרי תועבה שהייתה לו יד בייצורם ופרסומם ובין חומרי תועבה שהחזיק בהם, נע בין שנת מאסר לארבע שנות מאסר לריצוי בפועל" (שם, פ' 48).

בתיק שלפנינו לא הורשעו הנאשמים בעבירה החזקה אלא בעבירת פרסום בלבד. (ראו ע"פ 1269/15, שם נקבע מתחם ענישה לעבירת החזקה שנע בין 3-6 חודשי מאסר) על כן יש לקבוע מתחם מתון יותר.

עוד הורשעו הנאשמים, במסגרת האישום הראשון, בעבירה של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 5 בנסיבות סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות, בעניינם של הקטינים האחרים. מתחם הענישה בעבירות אלו, בנסיבות ביצוע קלות יותר, נקבע בין מאסר על תנאי ועד שנת מאסר (ראו ת"פ(ת"א) 19986-09-17 **מדינת ישראל נ' גננאו**

סמני (10.10.19), נאשם, שוטר במקצועו, פתח בשם המתלוננת, אשתו עמה היה מצוי בהליך גירושין, חשבון באתר הכרויות, מסר פרטיה האישיים וכיו"ב, נקבע מתחם הנע בין מאסר על תנאי לשבעה חודשי מאסר בפועל; ת"פ(רח') 2162-08 **משטרת רחובות-שלוחת תביעות נ' פיליפ קושמרו (2.6.10)**- פגיעה בפרטיות, לרבות הפצת סרטונים אינטימיים לאינטרנט, על רקע קשר רומנטי, על הנאשם נגזרו 100 ימי מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית).

בענייננו, בנסיבות בהן העבירות בוצעו כלפי קטינים, בלא ידיעתם, תוך תיעודם במצבים אינטימיים אני קובעת מתחם של 6-12 חודשי מאסר.

לכך נוסיף את הרשעת הנאשמים בעבירה חמורה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, לפי סעיף 214(ב1) לחוק. בעניין קרוואני, שבו התקבל ערעור המדינה והנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף זה חלף הרשעתו בעבירה קלה יותר (214 (ב3)), נדרש בית המשפט להשלכות הרשעה זו על העונש, וסבור שיש בכוחה, בצירוף נתונים נוספים, להחמירו משמעותית:

"טעם ראשון להחמרה מתחייבת זו נעוץ בקבלת הערעור על הכרעת הדין. אמנם הרשעה בעבירה נוספת או חלופית אינה מחייבת כשלעצמה גם החמרה בעונש בכל מקרה ומקרה, אך בנסיבות ההליך שלפנינו מדובר בשינוי כבד משקל של הנסיבות. חלף הרשעה בעבירה קלה באופן יחסי, שלצידה שנת מאסר אחת בלבד כעונש מרבי, החלטנו להרשיע את המערער בעבירה מסוג פשע, שלצידה 7 שנות מאסר כעונש מרבי. יתרה מכך, כפי שהדגשנו בפרק הדין בהכרעת הדין, לעבירה זו מאפייני חומרה ניכרים, ופגיעתה בערכים המוגנים הנה פגיעה ניכרת, העולה פי כמה וכמה על עבירת ההחזקה בה הורשע המשיב על ידי ביהמ"ש קמא. גם אם ניקח בחשבון לקולא כי המשיב לא הפיץ את הסרטונים שצילם במלתחות, אותם סרטוני תועבה שלשם עשייתם עשה שימוש בגופם של 8 קטינים, ואף לא התכוון להפיצם, עצם יצירת אותם סרטונים פגעה פגיעה ממשית בקורבנות השונים, ואף חשפה אותם לסיכון של הרחבת מעגל החשיפה. ההרשעה בעבירה על סעיף 214(ב1), במסגרת האישום הראשון, שהנו אישום מרכזי, גם אם לא יחיד, מבחינת רף החומרה, מחייבת אפוא, לטעמנו, החמרה מסוימת בעונש" (סע' 15, סע' 17 לפסק הדין).

ואכן, בתיק זה הוחמר עונשו של הנאשם משנתיים לשלוש שנות מאסר. אמנם, הנאשם הורשע גם בעבירות חמורות נוספות, אך לצד זה מדובר בנאשם שייצר חומרי תועבה ולא פרסמם, בעוד הנאשמים שלפנינו ייצרו החומרים כדי לפרסמם וכך אכן עשו. (ראו שם, סעיף 17, קביעתו, כי די בעצם ייצור הסרטונים, לנוכח הערכים המוגנים העצמאיים עליהם נועד להגן האיסור על עשיית שימוש בגופו של קטין, על מנת להקים את העבירה דנא).

נוכח הנסיבות הייחודיות של תיק זה והפגיעה הקשה בערכים המוגנים, אני קובעת מתחם עונשי שנע בין 2-5 שנות מאסר. מתחם הענישה שהציע המאשימה הולם מקרים חמורים יותר, הכוללים גם מעורבות

פיזית בייצור החומרים.

באשר לעבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(5) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית בה הורשע נאשם 1, סקרתי את מדיניות הענישה בסוג זה של עבירות ותוך אבחון בין הנסיבות והעבודה כי מדובר במתחם לעניין עבירה ע"פ חוק למניעת הטרדה מינית בלבד, אקבע מתחם ענישה שנע בין 12-2 חודשי מאסר (ראו למשל ת"פ (כ"ס) 47450-03-18 **מדינת ישראל נגד ר"מ; ת"פ (י"ם) 6151-06-18 מדינת ישראל נ' אברהם**; תפ"ח (ב"ש) 22534-08-17 **מדינת ישראל נגד פלוני** (ביחס לאישום שלישי בלבד)).

עתירת ההגנה לחריגה ממתחם הענישה לצרכי שיקום

39. עתה, משנקבע מתחם הענישה, יש להמשיך ולבחון עתירת ההגנה לחרוג ממנו מטעמי שיקום ובהתאם להוראת סעיף 40ד' (א) לחוק העונשין. סעיף 40ד' (א) לחוק העונשין מורה כך: **"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969."**

40. התשובה לשאלה אילו מן המקרים ייחשבו מקרי שיקום כמשמעותו בסעיף 40ד' לחוק ואילו לאו מורכבת ותלויה במספר פרמטרים, בין היתר חומרת העבירה, נסיבות הנאשם, טיבו של הליך השיקום והסיכון להישנות עבירות. לשון סעיף 40ד' לחוק מלמדת, כי לעיתים כאשר **"נאשם השתקם"** או כי **"יש סיכוי של ממש שישתקם"**, עשויים שיקולי השיקום לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול (ראו רע"פ 7572/12 **הזייל נ' מדינת ישראל** (23.10.12)) ואולם, אין די בנאשם המראה נכונות כנה להשתלב בהליך שיקום אלא יש להציג הליך משמעותי המגלה פוטנציאל שיקומי ממשי, תוך קביעה כי הסיכוי לביצוע עבירות נוספות בעתיד הוא נמוך ביותר (ראו ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.07.13)). לתסקיר שירות המבחן בהקשר זה מעמד משמעותי ביותר, אם כי כמובן שאינו מחייב את בית המשפט.

41. נקודת המוצא בתיק שלפנינו היא, כי שני הנאשמים, עד להסתבכותם בתיק זה, ניהלו אורח חיים תקין, נעדרי עבר פלילי ואינם סובלים מסטייה מינית. מטעמים אלו הובהר מלכתחילה שאינם זקוקים לטיפול המפחית מסוכנותם המינית, לראיה זו אכן נקבעה כנמוכה. הנאשמים הופנו, בהסכמת הצדדים, לתסקיר שירות מבחן, וכזכור, בתסקירים הראשונים לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית כלשהי. הנאשמים עצמם הבהירו לפני גורמי הטיפול כי הרקע לביצוע עבירות כלכלי ושלל כל כוונה מינית.

המאשימה התנגדה מלכתחילה לשילובם בהליכים טיפוליים לעברייני מין, ובהמשך להמלצות הגורמים הטיפוליים (להרחיב). ב"כ הנאשמים עתרו כל אחד מטעמיו להמנע מענישת מאסר משיקולי שיקום.

באשר לנאשם 1 - הנאשם המשיך בטיפול בשירות המבחן, לצד טיפול פרטי, שנראה שחלה התקדמות ברמת האחריות

והתובנה שמגלה אך אין מדובר בשיקום. התרשמות שירות המבחן הייתה מנאשם מניפולטיבי, מרוכז ברצונו להגיע לרווחה כלכלית ובמחירים שמשלם ומשלמת משפחתו בגין מעורבותו בתיק זה. זהו שורש הבעיה ובו היה צריך הטיפול להתמקד. גם בתסקירו האחרון, התמונה נותרה מאכזבת. שירות המבחן לא יכול היה, גם בשלב מתקדם זה, לקבוע האם הנאשם יכול להיתרם מהליך טיפולי, ומטעמים אלו, לא היה מקום להיעתר להמלצתם לדחייה. בניגוד לטענת ההגנה, אין מדובר בטיפול שנקטע אלא מוצה, כשהטיפול הפרטי הופסק חודשים לפני כן ביוזמת הנאשם. ההגנה אף אינה יכולה לאחוז בשניים, לעמוד על כך שהרקע למעשים כלכלי ומשולל סטייה מינית, ומנגד לבקש שילובו בטיפול לעברייני מין. אינני מתעלמת מהתרשמות גורמי הטיפול כי לנאשם עניין מוגבר במין הבא לידי ביטוי במציצנות אלא שבעיה זו אינה עמדה ברקע ביצוע העבירות, וכעולה מדברי הנאשם כלל לא צפה ברב התכנים וסרטוני הקטנים. עיסוקו של הנאשם בהפקת סרטי פורנוגרפיה בעבר ובתפעול האתר נבע מרצונו לגרוף באמצעותם ותוך ניצול אחרים, רווחים כלכליים.

חיזוק למסקנה זו נמצא בחוות דעת המטפל הפרטי, כעולה ממנה הנאשם טופל, במשך כחודשיים, טיפול שבועי בן שעה, רובו באופן מקוון, והפסיקו מיוזמתו לאחר שהחל לעבוד כמנהל משמרת בתחנת מוניות. ד"ר אבקסיס, מטפל מיני בהכשרתו, מיקד הנחיצות הטיפוליות בעיקר בעיבוד טראומות ילדות וחרדת נטישה ממנה סובל (דברים דומים מספרת גם אחותו, ד"ר קופר, במכתבה), ולא המליץ על שילובו בטיפול מיני ייעודי. עוד עולה בין דבריו, קושי אמיתי של הנאשם לשיתוף פעולה מעמיק וחשיפת רגשות המתחייבת בהליך טיפולי.

באשר לנאשם 2, התמונה המשתקפת מהתסקירים וחוו"ד המטפלת מלמדת על נאשם שניצל את ההזדמנות שניתנה לו לאחר התסקיר השלילי הראשון שהתקבל, והשתלב בהליך טיפולי בשירות מבחן ובמסגרת פרטית. הנאשם הפגין מוטיבציה רבה, עזב את משפחתו לצורך כך ועבר להתגורר במרכז, והשקיע מאמץ רב לשנות את דפוסי חשיבתו ולקבל כלים ואסטרטגיה למניעת מקרים דומים. ניכר שהיה חשוב לו להתחקות אחר הפנים המכשילים באישיותו, שהובילו אותו לביצוע העבירות, וכי חל אצלו הליך של התפקחות. גם אצל נאשם זה לא התגלתה כל בעיה בתחום המיני. ועדיין הנאשם שולב במסגרת טיפולית פרטית לעברייני מין, שמטרתו המרכזית, הפחתת מסוכנות מינית. יכול שהטיפול הקנה לו כלים ותרם, כטענת המטפלת הפרטית בעדותה, ועדיין עולה קושי אמיתי לקבוע, ששילובו במסגרת שאינה בהכרח מתאימה לו, הביאה לשיקומו. דומה הדבר לנאשם בסחר בסם ממניע כלכלי, שאינו משתמש בסם ומשולב בהליך גמילה מסם. עצם השילוב במסגרת טיפולית לצד מוטיבציה גבוהה מצד המטופל, יכולה אכן להועיל לו אך לא ניתן לראות בו הליך שיקומי משמעותי. לצד זאת, יש מקום ליתן משקל להתגייסותו הטוטלית להליך טיפולי, כשבניגוד לנאשם 1, ניכר שהליך זה תרם לו תרומה משמעותית והגביר סיכויי שיקומו. בנסיבות אלו מצאתי שאכן יש מקום לחרוג חריגה מסוימת ממתחם הענישה.

נזירת העונש המתאים לנאשמים

42. נאשם 1, בן 47, ללא עבר פלילי. במשך שנים רבות עסק הנאשם בתחום סרטי המין. מנ/2 עולה שבמשך 8 שנים הפיק סרטי פדופיליה, לאחר מכן היה שותף במיזם דמוי "האח הגדול" בדירת סטודנטיות, ולבסוף בהקמת המיזם בתיק דנא.

מעדויות בני המשפחה ניתן להתרשם מאיש משפחה מסור ואוהב, שעושה ככל שניתן עבור משפחתו, וממשפחה

ששילמה מחירים קשים בגין מעורבותו בתיק. מדברי אשת הנאשם, ומכתבי אחותו ואביו, ניתן ללמוד על פגיעה בכל מישורי החיים. הנאשם מטפל במסירות באשתו ובהוריו (נ/10) ומהווה עבורם משענת כלכלית וכתף לתמיכה. הנאשם שיתף פעולה עם גורמי החקירה וסייע לאיסוף מהיר של חומרי החקירה.

הנאשם חווה משבר ושילם מחירים אישיים כבדים, מתקשה לעבוד, סובל מבעיות בריאות ומדיכאון (נ/9), ניכר מדבריו לעונש שמביע חרטה מלאה.

אף נאשם 2 ללא עבר פלילי, איש משפחה, ששילם מחירים במישור התעסוקתי, פוטר מעבודתו ובעיקר במישור המשפחתי. אשת הנאשם סיפרה בכנות על הפגיעה במשפחה, ובעיקר בבתם.

הנאשמים סיפרו על טראומה קשה שחוו בשל מעצרם, תגובות קשות מצד הסביבה והתרחקות מהם. הנאשמים אף ניאותו לפצות את הקטינה בסכומי פיצוי שאינם מבוטלים.

43. ואולם, הצורך החברתי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים לצד העברת מסר נחרץ וחד משמעי באשר לחומרת המעשים והנזק שנגרם לקטינה ומשפחתה, מסיג כל שיקול אחר לאחור.

"מן ראוי להפעיל, למען הרתעה, אמצעי ענישה מחמירים שאינם חסים על מבצעי העבירות גם כשאלו ראויים, לכאורה, למידת הרחמים בענישה. רחמים בענישתם של עברייני מין במרחב האינטרנטי, כמוהם כמשחק-סכום-אפס: שופט שמרחם על עבריו ומפחית את עונשו, תוך החלשת ההרתעה הכללית, איננו מרחם על הקורבנות. ע"פ 3792/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (11.11.18).

הפסיקה מורה להטיל על אלו הפוגעים בשלומם של קטינים, ורומסים כבודם וחירותם, ענישה מכבדה:

"דומה שרק הטלת עונשים חמורים וכואבים תוכל להילחם בתופעת הפורנוגרפיה הפדופילית המנצלת קטינים ופוגעת בהם. ענישה חמורה תבטא את סלידתו העמוקה של בית המשפט מן המעשים המתועבים, תמלא את תפקידו של בית המשפט בהגנה על שלומם של קטינים מפני ניצול מיני ותיסייע להרתעת רבים מביצוען של עבירות כאמור" ע"פ (חי') 2689/07 **מדינת ישראל נ' אופר** (3.1.08).

44. מטעמים אלו, המעניקים משקל בכורה לשיקולי גמול והרתעה, מצאתי כי הסטייה ממתחם הענישה בעניינו של נאשם 2 תעשה במסורה. "כידוע, עיקרון השיקום, על אף חשיבותו, אינו בא להחליף עקרונות ענישה נוספים, וביניהם- עקרון ההלימה. הערכה כי סיכוי שהנאשם ישתקם אינה מובילה בהכרח למסקנה כי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, אף אם תסקיר שירות מבחן תומך בהקלה זו. (רע"פ **פלג נ' מדינת ישראל**, 13/8/15)

ועוד ראו: רע"פ 5754/20 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ' 8, (30.8.20); רע"פ 2361/20 **בן אדרת נ'**

מדינת ישראל, פ' 7, (6.4.20)

מידת החריגה מהמתחם תלויה בשני פרמטרים מרכזיים, כשביניהם יחסי גומלין: הראשון, טיב ההליך השיקומי והפוטנציאל השיקומי והשני נוגע לחומרת העבירה. כך ככל שמעשי הנאשם חמורים יותר נדרש בית המשפט ליתן משקל נכבד יותר לאינטרסים הציבוריים על פני שיקולים אחרים (ראו בעניין זה ע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 14/1/15, שם הבהיר ביהמ"ש, כי "ככל שהעבירה ונסיבותיה חמורות יותר- גובר הנטל על הטוען להקלה בשל שיקולי שיקום", רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל (22.6.16)).

בענייננו המדובר במעשים בעלי חומרה יתרה המחייבים, גם לאחר התחשבות בשיקולי שיקום, הטלת עונש מאסר ממושך.

סוף דבר

45. לאחר ששקלתי כלל השיקולים מצאתי, כי ראוי להציב עונשו של נאשם 1 במרכז השליש התחתון של מתחם הענישה. אלך כברת דרך לקראתו, בעיקר בשל השפעת העונש על משפחתו, ואמקם עונשו בתחתיתו (ראו רע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל, פ' 11, (14.6.20) שם נקבע כי השפעת העונש על משפחת נשקלת בתוך המתחם ולא מצדיקה חריגה ממנו). באשר לנאשם 2, יש מקום, כאמור, לסטייה מתונה ממתחם הענישה כמפורט לעיל. עוד אטיל על הנאשמים ענישה נלווית לרבות פיצוי לקטינה.

46. אשר על כן, הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלקמן:

- א. נאשם 1 - מאסר בפועל בן 26 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו 21.12.17 ו עד יום 17.1.18.
- ב. נאשם 2 - מאסר בפועל בן 20 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו 21.12.17 ועד 17.1.18.
- ג. מאסר על תנאי בן 10 חודשים לבל יעברו מי מהנאשמים עבירה בה הורשעו או עבירת מין מסוג פשע, וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורם ממאסר.
- ד. מאסר על תנאי בן 7 חודשים לבל יעבור מי מהנאשמים עבירת מין מסוג עוון וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורם.
- ה. קנס בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהנאשמים או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.20.

ו. פיצוי לקטינה ע"ס 50,000 ₪, שיקוזז מכספי ההפקדה בהליך מ"ת, ויועבר באמצעות אפוטרופא של הקטינה לחשבון על שם הקטינה ולשימושה הבלעדי. למען הסר ספק, כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי בסך של 25,000 ₪. ככל שיש צורך בהנחיות נוספות, יש לפנות לבית המשפט בבקשה מתאימה.

מוצגים - חילוט או השמדה בהתאם להחלטת קצין משטרה בחלוף המועד להגשת ערעור, או לאחר קבלת פס"ד חלוט בהליך הערעור.

עותק מהחלטתי יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ה' תשרי תשפ"א, 23/09/2020 במעמד הנוכחים.

מרב גרינברג, שופטת

באי כח הנאשמים:

מבקשים עיכוב ביצוע גזר הדין.

ב"כ המאשימה:

משאיר לשיקול דעת בימ"ש.

החלטה

עמוד 24

מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 15.11.20.

ככל שלא תינתן החלטה שיפוטית אחרת, יתייצבו הנאשמים במועד זה עד השעה 10:00 במקום שיקבע ע"י שב"ס.

מוצא כנגד הנאשמים צו עיכוב יציאה מן הארץ.

לצורך הבטחת התייצבותם תעמודנה ההפקדות והערבויות בתיק המעצר.

בסיום ההליך תועברנה ההפקדות לטובת תשלום פיצוי הקטינה.

ניתנה והודעה היום ה' תשרי תשפ"א, 23/09/2020 במעמד הנוכחים.

מרב גרינברג, שופטת

הוקלד על ידי אורית זיתוני